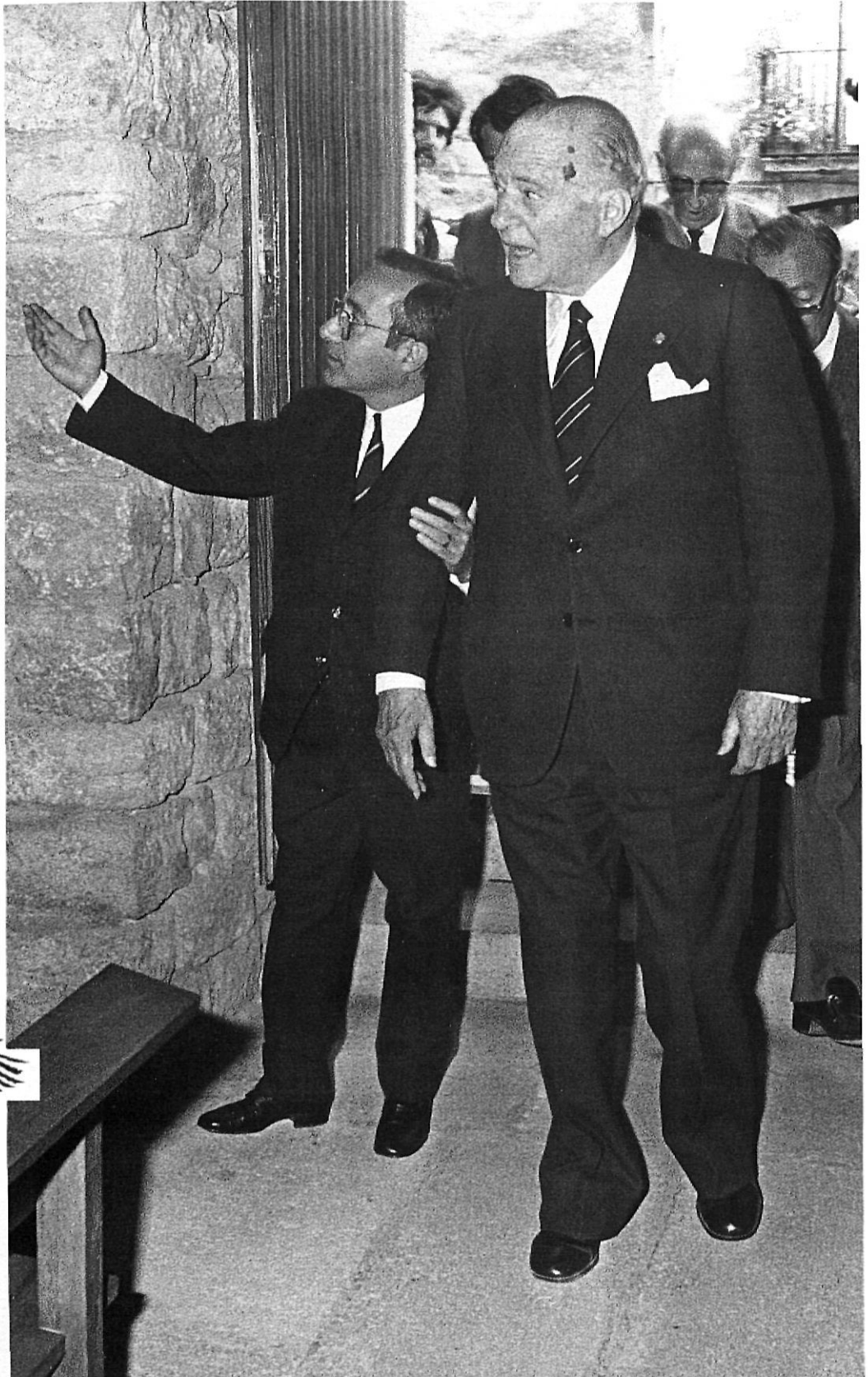

LA TRANSICIÓ DEMOCRÀTICA A GIRONA

S. MARTÍ

El president Tarradellas a Girona, del braç de l'alcalde Ribol.

Els ajuntaments

Joan Paredes

Un dia em van invitar a una reunió. No em venia d'una. En aquell temps, entre associacions de veïns, els escoltes i *tutti quanti*, devia sortir a reunió diària. Però aquella era una mica especial, fins i tot un xic misteriosa. De totes a totes, era il·legal. L'organitzava un noi molt jove, que em van dir que feia temps estava enllitat amb l'esquena enguixada, es deia Jaume Curbet. La reunió es feia a casa seva, a la nit, i jo no sabia ben bé qui eren els altres invitats. S'acostaven unes eleccions municipals del Règim, que renovaven cada tres anys la meitat dels membres dels ajuntaments. Es tractava de fer un plantejament per veure si era possible incidir, d'alguna manera, en les eleccions a l'Ajuntament de Girona. Hi vaig anar disposat a col·laborar en allò que pogués, però sense una motivació immediata.

Es va debatre la possibilitat de presentar una candidatura pel terç

familiar, que era l'únic que permetia unes *mínimes exigències democràtiques*, ja que votaven els caps de casa. Allò important era que s'havia de presentar clarament com a candidatura d'oposició política. Es tractava d'aprofitar totes les esclatxes legals, en un moment en què, per raó biològica, el franquisme havia de fer un canvi. Evidentment podia ser un revulsiu ciutadà molt necessari. La meua opinió era favorable i estava convençut que entre els que eren allà hi havia gent molt capaç i adequa-

da per protagonitzar la idea. Van començar a sortir noms, però per qüestions professionals, familiars o personals, ells mateixos s'anaven descartant. Sugerim noms de fora, igual. Al final de la reunió i després de molt garvellar, havien quedat dos noms sobre la taula, un d'ells era el meu. No sé si algú, a priori, ho havia previst, jo ben cert que no. A mi, l'Ajuntament, en aquells moments, em queia molt lluny.

I vet aquí que surto elegit i, per acabar-ho d'adobar, tot sol. El meu company de candidatura, per pocs vots, va restar fora. Fem un breu repàs a dues característiques bàsiques de la meua tasca a l'Ajuntament de Girona; en aquella primera etapa de 1973 a 1976: el treball en equip i la finalitat política.

Feina d'equip. Tal com va sortir la meua candidatura en el si d'un grup, en acceptar-la vaig posar com a condició que, si reeixia, continués essent el canal d'un treball en equip. Això que és tan sim-

L'alcalde Bonet llegeix el discurs de comiat.

Ignasi de Ribot jura el càrrec d'alcalde.

LA TRANSICIÓ DEMOCRÀTICA A GIRONA

S. MARTÍ

El regidor Joan Paredes, en l'històric Ple del Català de Girona.

QUIM CURBET

D'esquerra a dreta, els alcaldes de Girona, Salt i Sarrià: Nadal, Sunyer i Cañigueras.

QUIM CURBET

govern i d'oposició, sinó que tots els regidors tenien una responsabilitat de gestió. A mi, em van assignar, he de suposar que com a càstig polític, les escombraries. Mitjançant aquesta tasca, que llavors tenia una connotació marginal i devaluada, i en la qual vaig posar-hi molta il·lusió, vaig intentar fer aquest procés de conscienciació col·lectiva.

Quan ja començaven a existir canals normals de participació política, els partits, vaig dimitir de l'Ajuntament.

A dalt, l'Ajuntament de Sarrià.
A baix, d'esquerra a dreta, Just Casero i Sebastià Parra, regidors del primer consistori democràtic de Girona.

ple, en aquells moments era absolutament il·legal i no es podia dir. Els orígens marquen, i forçosament la meua visió de l'Ajuntament havia de ser diferent de la d'aquells, els orígens dels quals es situaven en una crida de l'Alcalde o el Governador de torn que era qui en realitat imposava els límits.

Vaig comptar sempre amb el recolzament d'un petit equip, en el si del qual estudiàvem les estratègies i manteníem una certa relació amb d'altres regidors d'una mateixa extracció. Això que per a mi era bàsic i fonamental, es presentava moltes vegades com acusació de part de sectors oficialistes. El fet de *tenir un grup al darrera* era sinònim de devaluació personal, sense tenir en compte que ells, no és que tinguessin *un grup al darrera*, és que hi tenien tot un Règim.

Finalitat política. El nostre objectiu fonamental, declarat i públic, era una reivindicació política. Reivindicació de la democràcia, amb tot el que representava de llibertats individuals i col·lectives; de Catalunya com a Nació; d'una Justícia Social autèntica i no paternalista. Es evident que en una situació normal, l'Ajuntament no és el lloc adequat per a unes reivindicacions d'aquest tipus. Però llavors no estàvem en una situació normal i havíem d'aprofitar totes les oportunitats. Recordo que en la primera entrevista que vaig tenir amb l'Alcalde Ribot, ja m'advertia que no intentés de fer política a l'Ajuntament i la meua resposta va ser clara: *he vingut a l'Ajuntament precisament a fer política*.

Però aquest era un procés que el poble de Girona havia d'anar assimilant. No hi havien equips de

En les primeres eleccions democràtiques del 15 de juny del 1977, ja integrat en el PSC-Reagrupament i encapçalant la candidatura del PACTE DEMOCRÀTIC PER CATALUNYA, el poble de les comarques gironines em va portar al Parlament Espanyol, en les quals van ser les Corts Constituents. Va ser la culminació de la lluita dels anys anteriors i la satisfacció de viure un període històric de reconciliació nacional.

L'abril del 79, de nou formo part d'una candidatura a l'Ajuntament de Girona. La diferència amb l'anterior era abismal i també estava en els orígens: aquesta vegada tots els candidats eren autènticament representatius del poble que els havia elegit i només a ell havien de passar comptes. L'Ajuntament tornava a ser del poble. Van ser quatre anys apassionants d'un treball i una dedicació quasi obsessius. S'havia de tornar a posar en marxa una maquinària municipal pràcticament paralitzada durant el canvi polític; s'havien de recuperar tots els anys d'endarreriment que portàvem; s'havien de posar les bases d'una nova estructura municipal i urbanística; però, sobretot, s'havia de crear una nova mentalitat: tots, regidors, funcionaris, policies, ciutadans, havíem d'aprendre i consolidar un nou tarannà democràtic, que era l'únic que podia permetre encara després, com s'està fent actualment, la modernització de la Ciutat.

Quan vaig considerar que la situació era ja normalment democràtica, llavors no vaig dimitir, simplement no em vaig tornar a presentar com a candidat. Puc dir doncs, amb tota senzillesa, que he estat un home de transició. ✱